

Efterkommere af et vist bestemt Egteskab ere blevne successionsberettigede til alle de Lande, som nu ere forenede under Kongen af Danmarks Scepter, og derhos lod Kongelovens Arveret bestaae for de af disse Lande, for hvilke den er anerkjendt. Den ærede Premierminister har idag talt med en Art Spøt om denne Forklaring af Tractaten, ved at sige, at han paa ingen Maade kunde anerkjende den Fortolkning, hvorefter den kvindelige Arvesølge efter Kongeloven skulde være hvilende, saalænge dette Arrangement varede, men en Gjenoplivelse finde Sted, naar den mandlige Linie var uddød. Dette er der her slet ikke Tale om (Hør!) efter vor Fortolkning af Londontractaten (Hør!), det er en ganske urigtig Opfattelse (Hør!). Vor Fortolkning gaaer netop, og det troer jeg er meget tydeligt fremsat, navnlig i det Votum, hvori jeg har havt den Ære at deeltage som Medlem af det forhen nedsatte Udvalg, ganske simpelt ud paa, at den Arveret, der skal indtræde efter den nu regjerende Mandstammes Dødsfald, netop er en Anvendelse af Kongelovens cognatistiske Arveret i Forbindelse med en fra russisk Side overdragen Ret, og at tværtimod Kongelovens Arveret forbliver i fuld Virksomhed under den hele Combination. Efter Kongeloven gaaer Successionen ifølge Prindsesse Louises egen Ret og ifølge de nærmere Berettigedes Renunciation over paa hende; dette er altsaa en Anvendelse af den cognatistiske Arveret; fremdeles arve efter hende, fremfor Døttrene; hendes Sønner, ikke fordi de, som der udtrykkelig staar, ere Sønner af Prinds Christian, men fordi de ere Sønner af hende; de arve efter deres Moder; det er ganske simpelt stemmende med Kongeloven. Kun den Modification er gjort ved det istandbragte Arrangement og tillige ved Londontractaten, at Prinds Christian personlig, men ikke som Arving, skal overtage Regjeringen som Konge paa sin Gemalindes Vegne og deres Børns Vegne, saalænge han lever. Naar da den nye Mandstamme uddør, indtræder ganske simpelt efter Kongelovens Arveret den sidst afdøde Konges nærmest beslaagtede kvindelige Agnat eller Cognat. Det er altsaa ikke en egentlig Hvilen af den cognatistiske Arvesølge og endnu mindre en Gjenopvækkelse af samme,

det er kun en Indtrædelse af Cognaternes Ret ifølge den bestaaende Lov, efterat der ikke er flere Agnater. Jeg veed ikke, om den meget ærede Premierminister vil antage, at Kongelovens Bestemmelser om den cognatistiske Arvesølge have hvilet lige siden Frederik den Tredie (Hør!), men skulle gjenopvækkes, naar Mandstammen ophører. Forholdet er dog her ganske det Samme. Vil den meget ærede Premierminister ved denne Hvilen kun have forstaaet, at den agnatistiske Arveret ikke kommer til Anvendelse, saalænge der er mandlige Agnater, saa kan jeg ikke have Noget derimod; men der kan ikke være Tale om en saadan Hvilen, der kom i Strid med Arvesølgeloven; thi denne anvendes ganske simpelt, og udelukker netop ved sin Virksomhed Cognaterne, saalænge der er Arvinger, som ere mere kvalificerede.

Der er skeet en Meddelelse i Dag af den meget ærede Premierminister, som jeg ikke troer at have misforstaaet, den nemlig, at den meget ærede Premierminister gjør Antagelsen af Budskabet til et Cabinetsspørgsmaal, paa Grund af, at det nuværende Ministerium havde, — om jeg forstod ret — givet en Fortolkning af Londontractaten i Budskabet og derfor ikke troede at kunne tage det omhandlede Tillæg tilbage. Jeg skal ikke indlade mig paa en Bedømmelse af Ministeriets Fremgangsmaade i denne Henseende, ved saaledes at gjøre denne Sag til et Cabinetsspørgsmaal; der kan jo være flere Grunde dertil, som jeg ikke kjender. Men jeg skal dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvorledes Ministre i andre Lande have handlet under lignende Omstændigheder. Naar en Minister ved en eller anden Handling, der ikke kunde binde Staten eller Regjeringen, men vel ham selv personlig oversfor de fremmede Diplomater, havde sat sig i et vist Forhold til en Sag saaledes, at han ikke kunde paatage sig at føre den igjennem i anden Retning, hvad enten nu han selv var bleven overbeviist om, at den burde gjenføres i anden Retning, eller han ikke antog dette, men der havde reist sig en saa stor Tvivl om dette Spørgsmaals rette Afgjørelse, at Folkerepræsentationen burde frit og uafhængigt af personlige Hensyn kunne afgjøre Sagen, saaledes som den fandt det rigtigst og til Gavn for